

νων μὲν παιδικῶν..... φρονήσεως δὲ... πῶς λέγεται ὁ συλλογισμὸς ὁ βαίνων ἀπὸ ἐπουσιώδους εἰς οὔσιῶδες ;

13. 1-6 οὐκοῦν τοῦτο (ὄν ἂν ἴδης εἶν τινα ἴδης) ἐστὶ σοὶ ἱκανὸν τεκμήριον ἀνδρός δι... οὐκ ἄρ' ἦν ὁ προκ. μετὰ τοῦ ἄρα δηλοῖ δι νῦν μῶλις μανθάνομεν ἀλήθειαν, ἦν τέως ἠγνοοῦμεν. φιλοσώματός τις εἶδος φιλοζώου. φιλότιμος φιλόδοξος. ἦτοι ἦ ἦ-ἦ.
—6-14 ὀνομαζομένη ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τὸ πολὺ κοινὸν ὀνομάζει ἀνδρείαν. προσήκει ἀνήκει. οἱ οὕτω διακείμενοι οἱ ἔχοντες τοιαύτας ἀρχάς, ἡρωϊκίας (ἐνταῦθα οἱ ἀληθῶς φιλόσοφοι). σωφροσύνη ἐγκράτεια. πτοοῦμαι περὶ τι κυριεύομαι ὑπὸ ταραχῆς, ὑπὸ πάθους, τρέχουν τὰ σάλια μου ἀπέναντι ἐνὸς πράγματος. ὀλιγώρος (ὥρα φροντίς) ἀμελής, ὀλιγώρως ἔχω ὀλιγοῦ, ἀδιαφοροῦ. κόσμιος ἡρεμος, ἀτάραχος, ἐγκρατής. — **14-23** τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν, τῶν φοβουμένων τὸν θάνατον. ἄτοπος III 31. μειζόνων κακῶν αἰχμηλωσίας, δουλείας, ἀτιμώσεως. οἱ ἀνδρεῖοι αὐτῶν. — **23-33** ταῦτόν ὡς καὶ οἱ ἀνδρεῖοι. ἀκολασία... ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. εὐήθης μωρός : τὸ πάθος τὸ περὶ τὴν εὐήθη ταύτην σωφροσύνην συμβαίνει (εἶναι) ὁμοιον τούτῳ. σεσωφρόνισμαι εἶμαι ἐγκρατής. ἔοικε γὰρ ναί, φαίνεται. — **34-50** μακάριε καλότυχε. (φοβοῦμαι) μή. γὰρ ἀληθῶς. αὕτη (ὑποκ.) ἔλξ. πρὸς τὸ κτγρ. ἡ ὀρθὴ ἀλλαγὴ ἢ συναλλαγὴ. πρὸς ἀρετὴν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς. καταλλάττομαι ἀνταλλάσσω. ἡδονὰς (τὰς ὁποίας ἔχω). πρὸς ἡδονὰς (τὰς ὁποίας λαμβάνω)· τὸ ἀπροφ. ἐπεξ. τοῦ αὕτη. καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω καὶ μεγαλύτερα κακὰ (δουλείαν, ἀτίμωσιν) ἀντὶ μικροτέρων (θανάτου). ἀλλὰ (φοβοῦμαι) μή ἦ. ὀρθὸν γνήσιον. ταῦτα καταλλάττεσθαι παθ. τούτου γεν. τιμ. ἐπεξ. διὰ τοῦ μετὰ φρονήσεως, ἥτις θεωρεῖται ὡς νόμισμα. ὠνούμενα παθ. ἀγοραζόμενα. πιπράσκω πωλῶ (μεταπράτης, πρᾶτήριοι, δημοπρασία). συλλήβδην γενικῶς, διὰ μιᾶς λέξεως. πάντα ὑποκ., ἀνδρεία κτγρ. προσγίγνομαι προστίθεμαι. ἀπογίγνομαι ἀποχωρίζομαι : εἴτε πρόκειται νὰ προσλάβωμεν εἴτε πρόκειται νὰ ἀποβάλωμεν· ἡ δημώδης ἀρετὴ μεταχειρίζεται ὡς γνώμονα τῶν πράξεων τῆς ἐγωιστικόν, συμφεροντιολογικόν ὑπολογισμόν, προτιμῶσα ἐκ δύο κακῶν τὸ ἐλάττον καὶ ἐκ δύο ἀγαθῶν τὸ μείζον· ἡ ἀληθῆς ἀρετὴ δὲν εἶναι ἐμπόρευμα, γνώμονα δ' ἔχει τὴν φρόνησιν, τὴν κατανόησιν τῆς ἰδίας ἀξίας, καὶ ἀσκεῖται οὐχὶ κατὰ συμφεροντολογικοὺς ὑπολογισμούς. χωριζόμενα ὑποκ. πάντα τὰ τοιαῦτα (ἀνδρεία, σωφροσύνη κλπ.), ἡ μετχ. ὑποθ., ὄνομ. ἀπόλ. σκιαγραφία σκιᾶς εἰκῶν, ἀπατηλὴ εἰκῶν (τῆς ἀρετῆς). ἀνδραποδώδης δουλοπρεπής. τὸ ἀλη-

θές ἢ ἀληθῆς ἀρετή. καὶ ἡ σωφροσύνη. ἔπεξ. κάθαρσις ἀποκί-
θαρσις ἀπὸ τῶν τοιούτων, ἡδονῶν, λυπῶν, φόβων.—**50 63**
καθίστημι ἰδρύω. **τελεταί** μυστήρια. **οὔτοι** οἱ γνωστοὶ ἐκεῖνοι.
φαῦλοι τυχαῖοι, ἄσοφοι. **αἰνίετομαι** αἰνιγματωδῶς, συμβολικῶς
ὑποδηλῶ. **ἀτέλεστος** ἀμυσταγώγητος, ἀκατήχητος. **τετελεσμένος** με-
μνημένος (πρβλ. **τελετή**). **ναρθηξ** εἶδος καλάμου, ἐνταῦθα: θύρσος.
ναρθηκοφόρος ὁ φέρων θύρσον ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Βάκχου ὡς
ἐνθουσιώδης θιασώτης αὐτοῦ. **βάκχοι** οἱ βακχεύοντες, οἱ μετέχον-
τες τῶν μυστηρίων τοῦ Βάκχου, ἐνταῦθα: οἱ ἀληθῶς ἐνθεοὶ, θεό-
πνευστοὶ. **παῦρος** ὀλίγος· ἡ ἀληθῆς εὐσέβεια δαίκνυται οὐχὶ διὰ
τῶν ἐξωτερ. τύπων, διότι τότε πάντες οἱ ναρθηκοφόροι θὰ ἦσαν
πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ διὰ καθαρᾶς καρδίας. **οὐδὲν ἀπέλιπον**
οὐδὲν παρέλειψα, οὐδόλωσ ἔπαυσα. **γενέσθαι** (εἷς) ὄν. **δρθηξ**
προθυμήθην σφιστὰ ἔκαμα καί. **ἀνύτω** κατορθώνω. **τὸ σαφές**
τὴν ἀλήθειαν. ὡς **ἐμοὶ δοκεῖ** λιτ.—**63 70** **εἰκότως** πρὸς τὸ οὐ
χαλεπῶς φέρω καλὰ κάμνω καὶ δέν. **παρέχει** τοῦτο, τὸ προῦγμα: τὸ
πολὺ κοινὸν δυσκολεῦεται νὰ πιστεύσῃ τὸ τοιοῦτον.

50 **καθαρός** ἐν τοῖς μυστηρίοις ἡ κάθαρσις ἦτο ὄρος τῆς μνήσε-
ως· ἐν Ἀθήναις τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν μυστηρίων τῆς Ἐλευσίνας.
ὁ κήρυξ ἐκήρυττεν ἀνὰ τὴν πόλιν: "Ἀλαδε, μύσται· καὶ οἱ μέλλοντες
νὰ μνηθῶσι τὰ μυστήρια κατέβαινον εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἐλούον-
το (πρβλ. τὸ "Ἄγιον Βάπτισμα), ἔλουον δὲ καὶ δέλφακα, τὸν ὁποῖον
κατόπιν ἔθυσον· τὴν δὲ πρώτην ἡμέραν τῶν μυστηρίων ὁ Ἱερός Κήρυξ
προηγόρευεν: "Ὅστις τὰς χεῖρας μὴ καθαρὸς, ὅστις τὴν φωνὴν ἀξύ-
νειος δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ μετάσχῃ τῶν μυστηρίων. Πρβλ. περὶ πάν-
των τούτων τὰ ἡμέτερα **Μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας** ἐν σ. 28, 41 κέ.,
106 κέ.—**ἀμύητος** πρβλ. "Ὀμ." Ὑ. Δῆμ. 480 ..περὶ τῶν μνηθέντων καὶ
μὴ τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας "Ὀλβιος ὅς τὰδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων
ἀνθρώπων· "Ὅς δ' ἀτελής ἱερῶνδς τ' ἄμμηρος οὐποθ' ὁμοίως Αἴσα"
ἔχει φθίμενός περ ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι καὶ τὰ ἡμέτερα **Μυστήρια** ἐν
σ. 95 κέ. Ἐν Πολιτ. κ. VI ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ὁ Μουσαῖος καὶ ὁ
υἱὸς αὐτοῦ Εὐμόλπος τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλὸν τινα
κατορύττουσιν ἐν "Αἶδου καὶ κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν.—**56**
ναρθηκοφόροι ὁ θύρσος ἦτο ῥάβδος φέρουσα ἐν τῇ κορυφῇ κῶνον
πίτυος καὶ ἔστεμμένη διὰ κισσοῦ καὶ φύλλων ἀμπέλου.—**ναρθηκο-**
φόροι μὲν πολλοί, **βάκχοι δὲ τε παῦροι** ἡ φράσις αὕτη εἶναι
παλαιὸς ὄρφικὸς στίχος εἰλημμένος ἐκ τῆς ὄρφικῆς διδασκαλίας,
πρβλ. VI 17, ἐξ ἧς καθόλου εἶναι εἰλημμένα τὰ 50 ἱ.—**Ποῖον** τὸ

ιδεῶδες τοῦ ἐπιγείου βίου κατὰ τὸν Χριστιανισμόν : Ἔχει πρὸς τοῦτο σχέσιν τὸ φιλοσοφικὸν ἰδεῶδες, ὡς διαγράφεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ; Διὰ τί ὁ Πλάτων πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἐπιστημον. διδασκαλίαν του συνάπει καὶ ἠθικὰς θεωρίας ; Διὰ τί τὰς θεωρίας αὐτοῦ κυροῖ καὶ διὰ μύθων καὶ παραδόσεων ;

14. 1-16 εὐθύς ἀσύνδ. ἐπεξ. πνεῦμα φύσημα, ἄνεμος. διαπέσμαι πετῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐξαφανίζομαι. *συνηθροισμένη XII 13*, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ διασκεδασθεῖσα, τοῦτο δὴ ἀκριβῶς. *παραμυθία* παρηγορία, στυλωτικόν, ἀποδεικτικὴ συζήτησις. *πίστις* πειθῶ. *δύναμις* ζωικὴ δύναμις. *φρόνησις* ἢ δύναμις τοῦ διανοεῖσθαι. — **16 24** *διαμυθολογῶ* συζητῶ. *ἀδολέσχης* (ἄδος, ἴδην (ἰκανῶς) λέγειν) φλύαρος.

8 ὥσπερ καπνὸς ἢ ὁμοίωσις ἐξ Ὀμ. Ψ 100. ψυχὴ δὲ κατὰ χρόνον ἢ ἴτε καπνὸς Ὡλετο τετριγυῖα. Καὶ ὁ Ἐπίκουρος ἔλεγεν ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀπολυθεῖσαι τῶν σωμάτων καπνοῦ δίκην σκίδναιται. — *πνεῦμα* κατὰ τὰς παλαιοτάτας ἀντιλήψεις ἢ ψυχὴ ὄντως ἐξελαμβάνετο ὅ,τι ἐσήκωνεν ἢ λ., ἢτοι ὡς πνοή, πνεῦμα (λατ. anima, ἄημι...) τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν εἶχον οἱ φιλόσοφοι Ἄναξιμανδρος, Ἄναξιμένης καὶ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης. — *καὶ τινὰ δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν* καὶ ὁ Ὀμηρος ἐπίστευε τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἀλλ' αἱ ψυχαὶ τοῦ Ὀμ. οὔτε ζωικὴν οὔτε διανοητικὴν δύναμιν εἶχον, ἀλλ' ἦσαν σκιώδη εἶδωλα τοῦ ἀποθανόντος, ἀμενηνὰ κάρηνα, τότε μόνον λαμβάνουσαι τὴν δύναμιν τῆς διανοήσεως, εἴαν ἐπινον αἶμα· ἐντεῦθεν ὁ βίος τῶν ψυχῶν ἐν Ἄιδου ἦτο σικτρός. — *κωμωδιοποιὸς* ὑπαινίσσεται τὸν Ἀριστοφάνην, ὅστις ἐν ταῖς Νεφέλαις ἐγελοιοποιεῖ τὸν Σ. ὡς μωρολογοῦντα καὶ φλυαροῦντα, τὸν Εὐπολιν, ὅστις ἐν τινι σωθέντι ἀπ. λέγει : *μισῶ δ' ἐγὼ καὶ Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, ὅστις τίλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχει τούτου κατημέληκεν, καὶ ἄλλους κωμικούς, οἵτινες εἶχον ἀναβιβάσει τὸν Σ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς.* — *Τίς ἢ ἀποδεικτέα ἐφεξῆς θέσις ; εἶναι ἀπαραίτητον ἢ ψυχὴ γὰ ἔχη δύναμιν τινὰ καὶ φρόνησιν ;*

15. 1-13 αὐτὸ ἀναφέρ. εἰς τὰ ἡγούμενα : ὡς ἔστι τε ἢ ψυχὴ ἀποθανόντος... *τῆδὲ πη* ἀναφέρ. εἰς τὰ ἐπόμενα : ἀπὸ τῆς ἐξῆς περίπου ἀπόψεως, εἴαν δηλ. εὐρίσκονται, πλ. ἐρ. *ἄρα* εἰσάγει γνώμην ἄλλων : ὡς συνήθως πιστεύουν. *λόγος* (δοξασία) θροῦλος. *μεμνήμεθα* διατηροῦμεν ἐν τῇ μνήμῃ μας. ὡς εἰσὶν ἐκεῖ, ἀφικόμενα ἐνθένδε. *πάλιν γίνεσθαι* παλιγγενεσία, ἀναγέννησις, ἐπεξ. τοῦ

τοῦτο. ἄλλο τι (ἔσσι) ἢ εἶεν ἂν ἄλλο τι συμβαί-ει ἢ., δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι., τότε κατ' ἀνάγκην ἠθελον ὑπάρχει ἐκεῖ... (ἐννοεῖται, ἔχουσαι ζωὴν καὶ φρόνησιν, οὐχὶ ὡς ἀμενηνὰ κάρην). τοῦ ταῦτ' εἶναι τοῦ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅτι δηλ. ὁ παλαιὸς θροῦλος εἶναι ὀρθός, ὅτι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν εἶναι ἐκεῖ. εἰ τῷ ὄντι ἔπεξ. τοῦ τοῦτο. εἰ δὲ μὴ ἔσσι τοῦτο εἴαν δὲ δὲν εἶναι δυνατὸν τοῦτο (δηλ. νὰ ἀποδειχθῇ ..). λόγος ἐπιχείρημα, ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς.— 13 32 μὴ σκόπει τοῦτο κατ' ἀνθρώπων μόνον μὴ ἐρεῦνα τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπὸ ἄλλων μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. οὐκ ἄλλοθεν... ἔπεξ. τοῦ οὕτως. αἰσχροὺς ἀσχημοὺς. ἔχω 30 γινώσκω.— 32-43 ἀμφοτέρων τῶν μελῶν. τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντων τῶν ζευγῶν τῶν ἐναντίων. ἐναλλαγὴ πληθ. κ. δυϊκ. ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ἢ μὲν μία ἀπὸ τοῦ ἑνός. ἀπὸ δ' αὖ... ἢ δὲ ἄλλη ἀπί. μεταξὺ μείζονος καὶ ἐλάσσονος. τὸ μὲν τὴν μὲν μίαν γένεσιν. διακρίνω χωρίζω. συγκρίνω ἐνώνω· αἱ δύο αὗται γενέσεις μεταξὺ συνθέτων-ἀπλῶν· τὸ ψύχεσθαι-θερμαίνεσθαι μεταξὺ θερμῶν ψυχρῶν. κἂν καὶ ἀναγκαῖον ἂν εἶναι οὕτως ἔχειν (λέγομεν, κατ' ἀναλογίαν ἐκ τοῦ καλοῦμεν).

5 γίνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων. Ἡ μετεμψύχωσις ἢ μετενσωμάτωσις (τὸ πρῶτον αὐτῆς ὄνομα θὰ ἦτο ἴσως παλιγγενεσία, προβλ. 6 πάλιν γίνεσθαι) ἦτο ἀσφαλῶς διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου V 18· ἢ ψυχὴ συζεύγνυται πρὸς τὸ σῶμα πρὸς τιμωρίαν καὶ εἶναι ἐγκάθειρκτος ἐν αὐτῷ ὡς ἐν εἰρκτῇ, ὡς ἐν τάφῳ VI 17. Καὶ εἴαν μὲν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ αὐτῆς ταύτῃ δειχθῇ ἀξία τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς καταγωγῆς, ἀνέρχεται μετὰ θάνατον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παραμένει ἐκεῖ ὡς θεὸς ἀθάνατος· ἄλλως ἐξακολουθεῖ πλανωμένη ὡς ψυχὴ ζῶων καὶ φυτῶν μέχρι τῆς τελείας αὐτῆς καθάρσεως ἢ βασανίζεται ἐν τῷ Ταρτάρῳ. Ἐπίσης ὁ φιλόσοφος Ἐμπεδοκλῆς (ε' αἰὼν π.Χ.) ἐφρόνει ὅτι ἡ ψυχὴ, ἥτις τὸ πρῶτον κατῴκει ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐξέπεσεν ἐκεῖθεν δι' ἁμαρτίαν εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦτο ἄντρον (τὴν γῆν) καὶ ἔκτοτε πλανᾶται τρισμυρίους ἐνιαυτοὺς ἐνδυομένη ποικίλα εἶδη ζῶων καὶ φυτῶν (εἰς τὰ ὅποια ὁ Ἐμπ. ἀπονέμει οὐ μόνον ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν ζῶων καὶ ἀνθρώπων) καὶ διαρκῶς μεταλλάσσουσα θλιβεροὺς δρόμους τοῦ βίου· οὕτω λέγει περὶ ἑαυτοῦ: Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε Θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ ἐξ ἄλδος ἔλλοπος ἰχθύς. Αἱ ἀρισταὶ ψυχαί, αἵτινες ἐν τῇ μακρᾷ διαδρομῇ θὰ καθαρθῶσι, θὰ ἐπιστρέψωσι τέλος εἰς τὸ ἀξίωμα τῶν μάντεων, ποιητῶν, ἰατρῶν καὶ ἡγεμόνων. Ἐντεῦθεν ἀπαγορεύει τὴν κρεοφαγίαν καὶ τὸν φόνον

τῶν ζῴων, ὃν χαρακτηρίζει ὡς ἀδελφοκτονίαν καὶ ἀνθρωποφαγίαν, συνιστᾷ δὲ τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῶν κυμάτων καὶ τῆς δάφνης ἐκ τῶν φυτῶν. Ὅσα δὲ λέγει ὁ Ἡρόδοτος II 123 δὲν εἶναι ὀρθά: *Πρῶτοι δὲ καὶ τότε τὸν λόγον Αἰγύπτιοί εἰσιν οἱ εἰπόντες ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι, τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος εἰς ἄλλο ζῴον αἰεὶ γινόμενον ἐσθύνεται, ἐπεὶ δὲ περιέλθῃ πάντα τὰ χερσαῖα καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πέτεινά, αὐτὴ ἐς ἀνθρώπου γινόμενον ἐσθύνει τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῇ γίνεσθαι ἐν τρισχιλίοισι ἔτεσι. Τούτῳ τῷ λόγῳ εἰσι οἱ Ἕλληνων ἐχρήσαντο, οἱ μὲν πρότερον (Ὀρφικοί καὶ Πυθαγόρας), οἱ δὲ ὕστερον (Ἐμπεδοκλῆς) ὡς ἰδίῳ ἔωντων ἔοντι τῶν ἐγὼ εἰδώς τὰ ὀνόματα οὐ γράφω, διότι οἱ Αἰγύπτιοι οὐδέποτε ἐπίστευσαν τὴν μετεψύχωσιν. Ἡ διδασκαλία αὕτη ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἰνδοῖς, ἀλλ' οὔτε οὔτοι οὔτε οἱ Ἕλληνες παρέλαβον αὐτὴν ἐξ ἀλλήλων· φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶναι περὶ αὐτῆς ἐξέλιξις καὶ διαρρύθμισις τῆς ἀρχαίου πίστεως τῶν παλαιωτάτων ἀνθρώπων, ὅτι ἀνθρώποι, ζῴα καὶ φυτὰ εἶναι ὄντα συγγενῆ, ἰσότιμα τέκνα τῆς γῆς, καὶ τῆς ἀποχῆς παλαιωτάτων ἀνθρώπων ἀπὸ τινῶν εἰδῶν τροφῆς, ζῴων καὶ φυτικῶν. — 17 οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει ἀπόλυτος γένεσις καὶ φθορά (de nihilo nihil fit), ἀλλὰ κρατεῖ ὁ φυσικὸς νόμος τῆς κυκλικῆς τροχιάς τοῦ γίνεσθαι, ὅστις λαμβάνεται ὡς προϋπόθεσις (λήμμα) τῆς α' ἀποδείξεως τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. — Διὰ τίνος σχήματος δύνανται νὰ παρασταθῶσιν αἱ δύο ἀντίστοιχοι γενέσεις μεταξὺ τοῦ μείζονος ἐλάττονος :*

16. 1 5 αἱ γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν δύο μεταξὺ δυοῖν ὄντων. — 6-13 συζυγία ζεῦγος. τὰς γενέσεις τὴν μὲν τὴν δὲ ἐπιμεροῦ καταδαρθάνω (dormio) κατακλίνομαι. ἱκανῶς σοι... σὲ ἄρκει. — 21-31 ἀνταποδίδωμι δίδω (δέχομαι) τὴν ἀντίθετον γένεσιν. ταύτη ἐνταῦθα. ἀναβιώσκομαι ἀναζῶ, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν. — 31-7 ἡμῖν ποητ. αἶτ. καὶ ταύτη καὶ οὕτω. τούτου δὲ ὄντος ἔαν δὲ τοῦτο εἶναι ἀληθές· ἢ γεν. ἀπόλ. ἀντὶ ὄνομ. ὑποκ τοῦ ἐδόκει· ὁ ποητ. διότι ὁ λέγων ἀποβλέπει εἰς XV 6.

1. Ἡ α' Πλατ. ἀπόδειξις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἡρακλείτου ἀπ. ταυτότ' ἐνι ζῶν καὶ τεθνηκόσ καὶ τὸ ἐγρηγορός καὶ τὸ καθεῦδον καὶ νέον καὶ γηραιόν· τάδε γὰρ μεταπεσόντα ἐκεῖνά ἐστι κἀκεῖνα πάλιν μεταπεσόντα ταῦτα. — Διὰ τί ὁ Σ. πρὸ τοῦ κρισίμου σημείου τῆς ἀποδείξεως μετεχειρίσθη τὸ ζεῦγος τῶν ἐναντίων ζῆν-τεθνάσαι ;

17. 1-8 ἀδίκως ἀνευ λόγου VII 30. ἀνταποδίδωμι ἀμτβτ. ἀντιστοιγῶ. τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γ. ἡ μία γένεσις μετὰ τὴν ἄλλην. ὡσπερεὶ κ. περιμόντα τρόπον τινὰ διαγράφοντα κυκλικὴν τροχιάν. ἀνακάμπω πάλιν πλεον. τελευτῶντα ἐν τέλει. — **9 17 οἶον** X 3. τὸν Ἐνδυμίωνα τὸν περὶ Ἐνδυμίωνος θρῦλον. λῆρος ἄ. (ληρέω-ῶ, παραλήρημα) φλυαρία, ἀνοησία, κολοκύθια. οὐδαμοῦ φαίνομαι δὲν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ (πρὸς σύγκρισιν), οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχω ὑποκ. ὁ Ἐνδ. ὁμοῦ πάντα χρήματα ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν φύσδην μείγδην, ἐπεξ. εἰς τὸ τοῦ Ἀναξ. — **17-26** ἐκ τῶν ἄλλων ἐκ πάσης ἄλλης πηγῆς πλὴν τῆς τοῦ θανάτου, ἐκτὸς τῶν νεκρῶν. τίς μηχανή... πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μή. παντὸς μᾶλλον XI 47.

13 Ἐνδυμίον, νεαρὸς ποιμὴν ἢ κυνηγός, κατάκοπος ἐκ μακρῆς πορείας κοιμᾶται ὑπνον βαθὺν ἐντὸς σπηλαίου τοῦ ὄρους τῆς Κασίας Λάτμου, ὅπου ἰδοῦσα αὐτὸν κοιμώμενον ἡ Σελήνη καὶ γοητευθεῖσα ἐκ τῶν θεληγῆτρων του κατέρχεται, διὰ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ καὶ ἀναπαυθῆ παρὰ τὸ πλευρόν του. Ἄλλ' ὁ Πλάτων εἶχεν ὑπ' ὄψει ἄλλην παραλλαγὴν τοῦ μύθου, καθ' ἣν ὁ ὕπνος τοῦ Ἐνδ. παρίσταται ὡς αἰώνιος. Ὁ Ἐνδ. κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ ἐκλέξῃ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον προτίμα, ἐζήτησε νὰ εἶναι ἀθάνατος, μὴ γηράσκων ποτέ, βεβυθισμένος εἰς αἰώνιον ὕπνον. Ἐκάτην νύκτα ἐπισκέπτεται αὐτὸν κοιμώμενον ἡ θεία φίλη, ἡ ὁποία θωπεύει αὐτὸν θαυμάζουσα τὴν θεϊαν καλλονὴν του. — **17 τὸ τοῦ Ἀ.** Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 500 π. Χ., ἦτο πολυμαθέστατος φιλόσοφος, ἐξοχος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, ὁ πρῶτος φιλόσοφος ὁ ἐγκατασταθεὶς τῷ 462 ἐν Ἀθήναις, ὅπου συνεδέθη στενώτατα καὶ μετὰ τοῦ Περικλέους. Ὅτε οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἤρχισαν κατὰ τὰς παραμονὰς ἢ ἀρχῆς τοῦ Πελοπον. πολέμου νὰ καταδιώκωσι τοὺς φίλους, αὐτοῦ (Φειδίαν, Ἀσπασίαν), κατηγορήθη ὡς ἄθεος, ὡς διδάσκων ὅτι ὁ ἥλιος ἦτο λίθος διάπυρος καὶ ἡ σελήνη γῆ, καὶ ἠναγκάσθη (τῷ 432) νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Λάμψακον, ἐνθα καὶ ἀπέθανε τῷ 428. Οὗτος ἐπρέσβευεν ὅτι ἐν ἀρχῇ ὁ κόσμος ἀτετελεῖτο ἐξ ἀπείρων κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸν ὑλικῶν μορίων, τῶν σπερμάτων ἢ χρημάτων, π.χ. μορίων ὀστέων, μυῶν, νεύρων, αἵματος..., φύσδην μείγδην αἰωρουμένων, τὰ ὁποῖα ἔθηκεν εἰς περιστροφικὴν κίνησιν (περιχώρησιν) ὁ ἄσώματος Νοῦς (ἐξ οὗ καὶ ἀπεκαλεῖτο σκωπτικῶς Ἀναξαγόρας ὁ Νοῦς), διάφορος τῆς ὕλης, ἐκ τῆς πανσπερμίας δ'

ἐκείνης τῆς ἐν τῷ παντὶ ἐπηκολούθει τὸ μὲν σύμμειξις τῶν μορίων πρὸς ἄλληλα (γένεσις), τὸ δὲ διάκρισις (φθορὰ) καὶ οὕτω διεμορφώθη ὁ ἐν τάξει καὶ ἁρμονίᾳ παμποίκιλος οὗτος κόσμος· προβλ. καὶ τὴν κρατοῦσαν σήμερον θεωρίαν τοῦ Laplace· ἐπίσης ἐδέχεται τοὺς ἀστέρας οἰκουμένους ὑπ' ἀνθρώπων κατὰ πόλεις καὶ τὴν σελήνην ἔχουσαν οἰκήσεις καὶ λόφους καὶ φάραγγας.— Ἡ ἁ. ἀπόδειξις ἀπέδειξε καθ' ὅλον τὸ πλάτος τὴν τεθεῖσαν ἀποδεικτέαν θέσιν; Τίνα μειονεκτήματα ἔχει ἡ ἁ ἀπόδειξις τοῦ Πλάτωνος; Τίνος συμπληρώματος ἔχει ἀνάγκη; Ἡ νεωτέρα Φυσικὴ ἐπιστήμη τί ἔχει ἀποδείξει περὶ τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως;

18. 1-9 καὶ μὴν καὶ πρὸς τούτοις. λόγος διδασκαλία. θαμὰ (θαμῶς δ) συχνά, προβλ. θαμίζω, θαμιστικά, θαμών. ἀνθρώπινον εἶδος τὸ σχῆμα, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου: πρὶν καυτωσκηνώση ἐντός, ἐνανθρωπήση. ταύτη διὰ τὸν λόγον τοῦτον.—**9-18** λόγος ἀπόδειξις, ἐπιχείρημα. ἐνὶ λόγῳ (ὑπομνήσω σε). εἰάν τις ἐρωτᾷ ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐρωτᾷ τις. αὐτοὶ μόνοι. ὀρθὸς λόγος ὀρθαὶ ἔννοιαι. ἔπειτα ἀντὶ δὲ μετὰ τὸ γενικὸν μὲν 12 ὡς εἶδ. ἐφαρμογή. ἄγῃ τοὺς διδασκόμενους. διαγράμματα γεωμετρικὰ σχήματα. κατηγορεῖ (ὁ ἄγων) ἀποδεικνύει.— **18-29** ἂν συνδόξη σοι σκοπούμενω τῆδέ πη. μαθεῖν νὰ ἀκούσω, νὰ διδαχθῶ τοὺς λόγους, δι' οὗ; ἡ μάθησις εἶναι ἀνάμνησις, ὥστε καταλλήλως βοηθούμενος νὰναμνηθῶ. ἐπεχείρησας λέγειν 16. ἐγώγε (ἐπεχείρησα). γὰρ ἐπεξ. ἐπίστασθαι ὅτι εἶχε τὴν παράστασιν.— **29 53** ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται ὅταν αἱ παραστάσεις σχηματίζονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. ἢ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβὼν ἢ ἀντιληρθεὶς δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως. μὴ μόνον ἐκεῖνο γνῶ δὲν ἀναπλάσῃ μόνον τὴν παράστασιν ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ τὴν παράστασιν ἄλλου, ἣτις δὲν εἶναι ἡ αὐτή, ἀλλὰ διάφορος ἐκείνης. οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβε ἐκεῖνο, τοῦ ὁμοίου ἐσημάτισεν (ἔσχε) ποτὲ τὴν παράστασιν. οἷον τὰ τοιάδε X 3. τὰ παιδικὰ XII 35. πάσχουσι τοῦτο τὸ ψυχολ. φαινόμενον. ἔγνωσαν, ἔλαβον γνωμ. ἔγνωσαν τὸ εἶδος ἀναπλάττουσι τὴν μορφήν. μέντοι βέβαια. ὑπὸ χρόνου ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. γράφω ζωγραφῶ. αὐτοῦ Σ. τοῦ πρωτοτύπου ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν εἰκόνα.

12 ἐνὶ λόγῳ... πράγματι ἐν τῷ Πλάτων. διαλόγῳ Μένωνι XV-XXI δοῦλος τοῦ Μένωνος ἐρωτώμενος καταλλήλως ὑπὸ τοῦ Σωκράτους περὶ τοῦ ἐμβραδῶ τῶν τετραγώνων δίδει εὐστόχους ἀποκρίσεις καὶ εὐρίσκει ἀληθείας ὡς εἰάν ἤδη εἶχε διδαχθῆ γεωμετρίαν,

π. γ. κατασκευάζει τετράγωνον διπλάσιον δοθέντος.— *Πόσα εἶδη ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων δέχεται ὁ Σ. ;*

19. 1-7 συμβαίνει ἐξάγεται ὡς συμπέρασμα. προσπάχειν νὰ πάσχη καὶ τὸ ἐξῆς ψυχολ. φαινόμενον. τοῦτο ἢ νέα παρὰστασις. ἐλλείπω κ. ἐνδέω ὑπολείπομαι. ἐκεῖνου τῆς παλαιότερας, τοῦ πρωτοτύπου.— 7, 31 ἴσον ἢ ἔννοια (ιδέα) τῆς ἰσότητος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἴσα πράγματα. ὁ ἔστι τὸ ὄν, τὸ ὄντως ὄν (τὴν ἰδέαν τῆς ἰσότητος). ἕτερον ὄν ἐνδ. μτγ.· ἐπίσης ταῦτ' ὄντα. αὐτὰ τὰ ἴσα ὁ πληθ. κατὰ τὰ ἴσα πράγματα. οὐκοῦν ἢ· ἢ λοιπὸν εἶναι ἀδιάφορον εἴτε εἴτε, ἕως ἂν ἀρκεῖ μόνον νὰ. ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως διὰ τῆς ὀπτικῆς ταύτης εἰκόνας.— 31-67 ἐνδεῖ ὑποκ. τὰ ἴσα. ἐκεῖνου τῆς ἰδέας τῆς ἰσότητος. τῷ εἶναι ὡς πρὸς τὸ νὰ εἶναι. ἄλλο τι τῶν ὄντων μία τις ἄλλη ἰδέα (γενικεύει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς ἰδέας τῆς ἰσότητος. φαυλότερον X 8. ὁ ἐννοῶν ὁ κάμνων τὴν σκέψιν ταύτην (διὰ τὴν τίς τι ἰδῶν ἐννοήσῃ 36). ἐκεῖνο τὴν ἰδέαν. αὐτὸ τὸ αἰσθητὸν πρᾶγμα. προσέοικα προσομοιάζω, προσφέρω. καὶ ἡμεῖς ὡς ὁ ἐννοήσας. τὰ ἴσα πράγματα. ἄλλοθεν δι' ἄλλης πηγῆς. ταῦτ' ὄν δὲ πάντα δὲν ὑπάρχει δὲ διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν, διότι πᾶσαι αἱ αἰσθήσεις ἔχουν τὸν αὐτὸν μηχανισμόν τοῦλάχιστον ὡς πρὸς ὅ, τι θέλει νὰ ποδείξῃ ἢ συζήτησις. τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι ὅσα ἀντιλαμβάνομεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων, τὰ αἰσθητά. πάντα τὰ ἴσα. ἔδει τυχεῖν που εὐληφίας, εἰ ἐμέλλομεν εἶναι ἐπρόκειτο, ἔπρεπε. ἐκεῖσε ἀνοίσειν νὰ συσχετίσωμεν, νὰ συγκρίνωμεν πρὸς ἐκεῖνο (τὸ ἴσον), βραχυλ. ἀντι: ἀναφέροντες ἐννοήσειν. γενόμενοι εὐθύς εὐθύς ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμῶν. πρὸ τούτων πρὸ τοῦ ὄραν καὶ ἀκούειν...— Διὰ τί ὁ Σ. προκρίνει ὡς παράδειγμα ἐκ πασῶν τῶν ἰδεῶν τὴν ἰδέαν τῆς ἰσότητος; Διὰ τί, ἐν ᾧ ἐν X ἐδίδαξεν ὅτι ὁ φιλόσοφος ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὰς ἰδέας (ἐν τῇ φρονήσει) πρέπει τελείως νὰ νεκρώσῃ τὰς αἰσθήσεις, ἐνταῦθα 53 διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνον διὰ τῶν αἰσθήσεων φθάνει εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἰδεῶν; Ἐὰν τὰ αἰσθητὰ ἀναπλάττουσι τὰς ἀντιστοιχοῦσας ἰδέας, τίς ἢ χρονικὴ σχέσις μεταξὺ τῆς γνώσεως τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς αἰσθήσεως τῶν αἰσθητῶν; Ἐὰν δὲ ἡ λειτουργία τῶν αἰσθήσεων ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς γεννήσεως, πότε ἢ ψυχὴ ἐγνώρισε τὰς ἰδέας;

20. 1-17 λαβόντες πρὸ τοῦ γενέσθαι. ἐγενόμεθα ἔχοντες (αὐτήν). τὸ μείζον καὶ τὸ ἔλασσον τὸ ἄνισον. ἐπισφραγίζομαι ἐπιτυπώνω ἐπὶ τινος πράγματος σφραγίδα (σῆμα, μάρκαν)· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ ὀνόματα ἀποδίδομεν εἰς τὰ πράγματα πρὸς διάκρισιν τοῦ

ένος ἀπο τοῦ ἄλλου, ἐντεῦθεν ἐπισφραγίζομαι δίδω ὄνομα. τοῦτο δ ἔστι τὸ ὄνομα τοῦ ὄντος, τῆς ιδέας. καὶ... ἀποκρινόμενοι ἐν τοῖς διαλόγοις ἡμῶν. ἐπιλελήσμεθα (ποικμ) ἐκάστοτε εἰς ἐκάστην γέννησιν, εἰς τὴν γέννησίν του ἑκάστος. (ἀνάγκη) γίνεσθαι. ἀπόλλυμι λησμονῶ, πρβλ. σταθ' ἡμῖν χάνω, ξεχάνω.— 17-32 εἰ δέ γε λαβόντες ἀντίθ. εἰς 12. χρώμενοι ταῖς αἰσθήσεσι περὶ αὐτά, τὰ αἰσθητά. ἀναλαμβάνω ἀνακτῶ. δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτο XIX 4)... ἀπὸ τούτου διὰ τῆς παραστάσεως ταύτης. ἔσερόν τι ιδέαν τινά. ἐπλησίαζεν ἢ το συνδεδεμένον. ἀνόμοιον ὄν XXI 3, 27. οὐδὲν ἄλλ' ἢ οὐδὲν ἄλλο (ποιούσιν) ἢ.

21. 4-14 ἐπιστάμενος ὑποθ. δίδωμι λόγον δίδω τὸν λόγον (τὸ διὰ τί), δικαιολογῶ τὰς γνώσεις μου, διὰ τί τοῦτο οὕτως ἔχει καὶ ἐκεῖνο ἄλλως; ἐκ τούτου τὸ περὶ ὄν ἐπίσταται. πολὺ μᾶλλον πολὺ τοῦναντίον' τηνικάδε (περὶ ὥρας) αὐτὴν ἔδω τὴν ὥραν. αὐτὰ περὶ ὄν νῦν δὴ ἐλέγομεν, τὴν ιδέαν τοῦ ἴσου, τοῦ καλοῦ... ποτὲ πρότερόν ποτε.— 14-26 ἀφ' οὗ ἀφ' ἧς στιγμῆς. εἰμι ἐν ἀνθρώπου εἶδει λαμβάνω τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου. φρόνησιν εἶχον XIV 16, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ γνωρίσωσι τὰς ιδέας. εἰ μὴ ἄρα ἐκτὸς ἐὰν ἴσως. ἅμα γιγνόμενοι συγχρόνως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως. ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ ἢ ἐν τῷ γίνεσθαι. οὐ δὴ ἔχοντες αὐτὰς χωρὶς βέβαια νὰ εἴμεθα κάτοχοι αὐτῶν. ἄρει XIX 46.

22. 1-19 ἀναφέρω XIX 60. ἀπεικάζω παρομοιάζω, συγκρίνω. ταῦτα τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων. καὶ ταῦτα 7 κ. 8 αἱ ιδέαι. ἄλλως μάτην. ἄρα ἀντὶ ἀρ' οὐ... ; οὐδὲ τὰδε οὐδὲ ἢ προῦ ταρξίς τῆς ψυχῆς. ὑπερφυῶς X 47 ὑπερβολικά. εἰς καλὸν καταφεύγει δ λόγος ἢ συζήτησις (ἢ ἀπόδειξις) καταλήγει εἰς ὠραῖον συμπέρασμα. εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι... ἔπεξ. ὡς οἶόν τε μάλιστα ἐν τῇ πλήρει σημασίᾳ τῆς λέξεως, εἰς τὸ εἶναι.— 19-24 καρτερώτατος ἰσχυρογνωμονέστατος.— Τί λαμβάνεται ὡς προϋπόθεσις (λήμμα) τῆς β'. ἀποδείξεως τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς; "H : τίς ἢ σχέσις τῆς διδασκαλίας τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν τῶν ιδεῶν; Αἱ δύο ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς εἶναι αὐτοτελεῖς; "Ας διατυπωθῇ δλοκληρωτικῶς τὸ πόρισμα τῶν δύο ἀποδείξεων.

23. 1-15 μέντοι ἢ ἀντίθ. πρὸς τὴν προῦπαρξιν τῆς ψυχῆς. αὐτῷ μοι εἰς τὸ δοκεῖ. ἐνέστηκεν... ὑφίσταται ὡς κώλυμα ὁ φόβος μήπως. διασκεδαννῦται (-νύηται) ὑπτκτ. τοῦτο ὁ διασκεδασμός. ἢ αὐτῇ τέλος τοῦ εἶναι (τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς). ἄλλοθεν πο-

θεν ἐκ στοιχείων τινῶν διαφορετικῶν ἐκείνων, ἐξ ὧν συνίσταται τὸ σῶμα. ὥσπερ ἡμῖσιν τρόπον τινὰ τὸ ἡμῖσιν ἐκείνου... εἰ μέλλει τέλος ἔχειν ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τελεία ἢ ἀπόδειξις. — 15-24 καὶ νῦν εἰς τὸ ἀποδέδεικται, συντίθημι εἰς ταῦτόν συνδέω, συννώνω. τοῦτον τὸν λόγον τὴν τελευταίαν ἀπόδειξιν. πρότερον πρὸ τῆς γεννήσεως, αὐθις γίνεσθαι νὰ εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν ζωὴν, ὅπερ λέγετε ὅ,τι ἀκριβῶς ζητεῖτε. — Ὑπὸ τίνα μορφήν δυνάμεθα νὰ συνδέσωμεν τὰς δύο πρώτας ἀποδείξεις ;

24. 1. 13 διαπραγματεύομαι συζητῶ, ἐξετάζω, βασανίζω. ἔτι μᾶλλον ἢ ὅσον μέχρι τοῦδε ἠρευνήσαμεν. τὸ τῶν παιδῶν ὅ,τι φοβοῦνται οἱ παῖδες. ἄλλως τε καὶ καὶ μάλιστα. πνεῦμα ἄνεμος. τινὲ ἐπιτ. τὸ μεγάλο. ἐπιγελάσας γελάσας ἐπὶ τούτῳ. ἀναπείθω μεταπείθω. δεδιότων ἀντὶ γεν. ἀπολ. τίνα πτώσιν ἀνεμένομεν ; μᾶλλον δὲ τοῦναντίον δὲ οὐχὶ διότι ἡμεῖς φοβοῦμεθα. ἔνι ἔνεστι. ἀλλ' ἔνι μετὰ τὸ δεδιότων τί ἀνεμένομεν ; ἐν ἡμῖν νοσοῦνται πάντες οἱ παρόντες. μορμολύκειον (κυρ. προσωπεῖον, δι' οὗ ἐφόβιζον τοὺς παῖδας) φόβητρον. ἐπωδαὶ ἄγριμα μαγικά ἢ λόγοι μαγικοί, ἀποδιδόμενοι εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, δι' ὧν ἐθεραπεύοντο τραύματα ἢ οἰαδήποτε νόσος (πρὸβλ. παρ' ἡμῖν : ἐξορκισμός, ἐξόρκια, γητεύω, γήτευμα), μτφρ. οἱ (φιλοσοφικοί) λόγοι οἱ χρησιμοποιούμενοι πρὸς κατευνασμόν τῶν παιδῶν, πρὸς θεραπείαν νοσοῦσης ψυχῆς, ἰατροσόφια. ἐξεπάδω δι' ἐπωδῶν ἀπαλλάσσω ριζικῶς τοῦ νοσήματος, ἐξορκίζω τὸ νόσημα. — 13-23 ἐπωδὸς ἰατροφιλόσοφος. πολλὴ εὐρύχωρος, ἀπέραντος. σὺς πάντας... ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὄλων πρέπει νὰ ἀναζητῶμεν. τοιοῦτον δυνάμενον νὰπαλλάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ φόβου. ζητεῖν τὴν ζήτησιν τοῦ πράγματος ποιεῖσθαι. ταῦτα ὑπάρξει αὐτὰ θὰ γίνουιν. — 23-6 ὅθεν ἀπελίπομεν ἐκεῖ ὅπου διεκόψαμεν· εἴ σοι ἠδομένῳ ἐστὶν εἰ ἦδει. πῶς γὰρ οὐ μέλλει (μοι ἠδομένῳ εἶναι) καὶ διὰ τί ὄχι ; — Μετὰ τὸ τέλος καὶ τῆς β' ἀποδείξεως τί ἀποτελεῖ τὸ κ. XXIV ; Διὰ τί ὁ Πλάτων δέχεται τὰν ὑπαρξιν ἐπιστήμης καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ;

25. 1-8 ὁ δὲ Σ. οὗτος ὁ Σ., πλεον. τυπικός ἐν τῷ ὑπκμ. ὡς παρ' ἡμῖν ἐν τῷ ἀντκμ. : τὸν γνωρίζω τὸν Σ. ἑαυτοὺς ἡμᾶς αὐτούς. τῷ ποίῳ τινὲ προσήκει ποῖα περίπου πράγματα φυσικὸν εἶναι, ἔχουσι τὴν φυσ. ιδιότητα. αὐτὸ τὸ διασκεδάννυσθαι. πρότερον ψυχὴ ἐστὶν ἢ ψυχὴ εἰς ποῖαν ἐκ τῶν δύο κατηγοριῶν ἀνήκει, εἰς τὰ διασκεδαννύμενα ἢ εἰς τὰ μὴ διασκεδαννύμενα. ἐκ τούτων μετὰ τὸ πόρισμα τοῦτο. — 8-16 φύσει προσήκει. διαιρεθῆναι ἐπεξ. τοῦ

τουτο. ταύτη ἤπερ καθ' ὄν ἀκριβῶς τρόπον, νὰ διαλυθῆ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. εἴπερ τῷ ἄλλῳ Π 23. κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχει εἶναι ἀναλλοίωτα. ταῦτα κτγρ. τὰ δὲ ἄλλοι' ἄλλως (ἔχοντα). ταῦτα δὲ ἐπαναλ. ὁ δὲ πρὸς ἕξαρσιν τῆς ἀντιθέσεως. — 16-26 ἴωμεν ἐπανίωμεν. ἐφ' ἅπερ (ἤλθομεν). ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ Χ 18... ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι ἧς ὡς ὄρισμὸν δίδομεν τὸν τοῦ εἶναι, ἦν ἐξηγοῦμεν ὡς τὸ εἶναι, τὸ ὄν. ἐρωτῶντες καὶ ἐρωτῶμενοι ΧΧ 9 10. αὐτὸ ἕκαστον... ἐν γένει ἡ ἰδέα παντὸς πράγματος ὄντως ὄντως. ἐνδέχομαι ἐπιδέχομαι. ἡ ἢ β' ἐρώτ. ἐπαναλαμβάνει τὴν πρώτην ὑπ' ἄλλην μορφήν. αὐτῶν ἕκαστον δ' ἔστι ἐκάστη τῶν ἰδεῶν τούτων. μονοειδὲς ἀπλοῦν, ἀσύνθετον, οὐδαμῆ οὐδαμῶς πλεον. — 26-32 τὰ πολλὰ τὸ πλῆθος τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων. τί (οἶει) τῶν πολλῶν τί φρονεῖς περὶ... δμώνυμα διότι τὰ αἰσθητὰ πράγματα ἔχουσι τὸ ὄνομα τῆς ἰδέας, τὰ ἴσα, τὰ καλά... ἐκείνοις ταῖς ἰδέαις. πᾶν τοῦναντίον ὅλως ἀντιθέτως πρὸς... — 32-7 τούτων τῶν συνθέτων. οὐκ ἔστι (ἄλλο τι), ὅτῳ ὄργ. ἐπιλαμβάνομαι ἄπτομαι, αἰσθάνομαι. ἀειδῆς ἀόρατος. — Τίς ἡ νέα ἀποδεικτέα θέσις ;

26. 1-4 τίθημι ὑποθέτω, παραδέχομαι. (θῶμεν) ἔχον. — 4-16 ἄλλο τι (ἔστιν) ἢ ἄλλα τινὰ συστατικά ἡμῶν ὑπάρχουν ἢ ἐντεῦθεν ἢ φράσις σημ. : δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι... ; τὸ μὲν ἡμῶν αὐτῶν (οὐχὶ αὐτοπαθ.) ἔστι σῶμα ἐν μὲν μέρος τῆς προσωπικότητος ἡμῶν... ποιτέρῳ τῷ εἶδει τὸ ἄρθρ. διότι ἡ λ. προσμνημονεύθη 1. οὐχ (όρατὸν) ὑπ' ἀνθρώπων γε, ὑπ' ἄλλων ὅμως ἴσως εἶναι ὄρατῆ. ἐλέγομεν διεκρίνομεν ἐν τῇ συζητήσει. τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἀναφ. ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπ. φύσιν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν... ἢ ἄλλη τινὲ ἢ φαντάζεσαι ὅτι ἐκάμομεν τὴν διάκρισιν ἀποβλέποντες εἰς ἄλλην τινὰ φύσιν. — Τίς ἡ προῦπόθεσις (λήμμα) τῆς νέας θέσεως ; Ὁ Πλάτων δεχόμενος σῶμα καὶ ψυχὴν κατὰ τίνων θεωριῶν ἀντιτάσσεται ἐμφαντικῶς ;

27. 1-9 πάλαι ἐν κ. Χ. προσχρῶμαι χρησιμοποιοῦ καί, προσέτι. διὰ τοῦ ὄραν εἰς τὸ σκοπεῖν. τὸ διὰ τοῦ σώματος (σκοπεῖν). ἔστι σημαίνει. τὸ δι' αἰσθήσεως... ἐπεξ. τοῦ διὰ τοῦ σώματος. εἰλιγγιάω· ᾧ (εἰλιγγος ᾧ.) ζαλίζομαι. τοιούτων πλανωμένων καὶ ταραττομένων. — 9-17 ὁ πλάνος ἢ περιπλάνησις. καὶ περὶ ἐκεῖνα καὶ ἀσχολουμένη περὶ τὰς ἰδέας. κατὰ ταῦτά-ὡσαύτως πλεον. — 17-24 ἐκ τῶν ἔμπροσθεν εἰς τὸ δοκεῖ. συγχωρῶ συμφωνῶ. ὄλω καὶ παντὶ καὶ εἰς τὸ σύνολον καὶ εἰς ἕκαστον μέρος, καθ'

ὄλην τὴν γραμμὴν. μάλλον ἀνανεώνει τὸ συγκρ. ὁμοιότερον.

28. 1-9 ὄρα καὶ τῆδε πρόσεχε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς. ὅτι ἐπεξ. δοκεῖ τὸ θείον πεφυκέναι τοιοῦτον (οἶον)... ὅτι φύσει εἶναι τοιοῦτον ὥστε νὰ ἄρχῃ ἐπίσης τὸ δὲ θνητὸν (οἶον) ἄρχεσθαι... δῆλα ἀντὶ δῆλον (ἐστίν). — **10-7** συμβαίνει ἐξάγεται ἀναγκαίως ὡς συμπέρασμα. νοητὸν ἐνεργ. τὸ νοοῦν, νοητικόν, τοβλ. ἀνόητος ὁ μὴ νοῶν. ἐαυτῷ ἐκ τοῦ κατὰ ταῦτά, οὐχὶ ἐκ τοῦ ὁμοιότατον. ἄλλο τι παρὰ ταῦτα διαφθορὸν τούτων. ἤ... πῶς δὲν ἔχει οὕτω τὸ πράγμα.

29. 1-15 τὸ παράπαν ἐπίρ. παντελῶς. ἢ ἐγγύς τι τούτου ἢ σχεδόν, κατὰ προσέγγισιν ἀδιάλυτος. ἐν ὄρατῷ (τόπῳ) ἐν τῇ νεκρικῇ κλίνῃ ἢ ἐν τῷ τάφῳ. διαπίπτω διαλυόμενος καταρρέω, διαρρέω. διαπνέομαι διαλύομαι ὡς καπνός, ἀφανίζομαι. τούτων τοῦ διαλύεσθαι, διαπίπτειν, διαπνεῖσθαι. ἐπιμένω διατηροῦμαι. ἐπιεικῶς ἄρχεται, ὅπωςδήποτε. ἐάν τις καὶ καὶ ἐάν τις. χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα ἔχων ἀνθηρὸν καὶ χαριτωμένον τὸ σῶμα (νέος). ὥρα ἢ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, ἢ νεανικὴ καλλονή. πάνυ μάλα ἐπιτ. τὸ συγγὸν ἐπιμένει χρόνον: διατηρεῖται ἄρχεται καὶ πολύν, πάρα πολὺν καιρὸν. συμπίπτω συμμαζεύομαι, συρρικνοῦμαι, μαραίνομαι, γίνομαι κατεσκληκώς. ὀλίγου (δεῖν) σχεδόν. ὄλον (τὸ σῶμα). ἀμήχανον ὅσον ἀμέτρον: ὁ γὰρ αἰτιολ. διὰ τί ὁ Σ. ὁμιλεῖ περὶ διατηρήσεως τοῦ νεανικοῦ σώματος: διότι περὶ γηραλέων σωμάτων καὶ τεταριχευμένων περιττός ὁ λόγος: διότι ταῦτα διατηροῦνται πολὺ μακρότερον χρόνον. ἂν σαπῆ (τὸ ἄλλο σῶμα). ὡς ἔπος εἰπεῖν σχεδόν. — **15-38** δὲ ἄρα XII 39. τοιοῦτον ἕτερον II 15 εἰς ἄλλον τόπον ἀνάλογον πρὸς αὐτήν, δηλ. ἄυλον καὶ ἄόρατον. γενναῖος ἐξάίρετος. εἰς Ἄδου ὡς ἀληθῶς εἰς τὸν πραγματικὸν ἄδην, οὐχὶ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ ἄδου τῶν ποιητῶν. ἰτέον (λέγειν). αὕτη δὲ δὴ ἐπαναλ. ὁ δὲ μετὰ τὸ ἢ δὲ ψυχῆ. τοιαύτη πεφυκυῖα ἀπλή καὶ ἀδιάλυτος. ἄρα XII 39. διαπεφύσεται... οἱ προκμ. ἐκ τῆς μεγάλης βεβαιότητος παριστώσι τὴν προᾶξιν ἤδη τετελεσμένην. πολλοῦ γε δεῖ πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ πάθῃ τοιοῦτόν τι, ὅπως ἀντιθέτως. ἐὰν μὲν ἀσύνδ. ἐπεξ. μηδὲν τοῦ σ. ξυνεφέλκουσα ἐπεξ. τοῦ καθαρά. ἐκοῦσα εἶναι κατὰ τὸ ἐκὼν εἶναι ἐκουσίως. τοῦτο τὸ φεύγειν τὸ τῶμα καὶ μὴ κοινωνεῖν αὐτῷ. τῷ ὄντι μελετῶσα ῥαδίως (εὐχαρίστως) τεθνάναι. οὕτω μὲν ἔχουσα διὰ τούτου ἀναλαμβάνει τὸν διακοπέντα λόγον ἐὰν μὲν καθαρά ἀπαλλάττηται. ὑπάρχει αὐτῇ ἔχει ὅλα τὰ μέσα. ἄγριοι ἔρωτες οἱ παρὰ φύσιν. κατὰ τῶν μεμυημένων περὶ τῶν μ. διάγουσα ἀνακολ. ἀντὶ διαγούση, διότι

ὁ συγγραφεὺς τὸ ὑπάρχει αὐτῇ εἶναι ἐφαντάζεται ὡς δύναται εἶναι.

11 ταριχευθὲν περὶ τῆς ταριχεύσεως τῶν πτωμάτων προβλ. Ὅμ. Τ 38 Πραγμ. ἡμετ. ἐκδ.—Πῶς λέγεται ὁ συλλογισμὸς περὶ τῆς τύχης τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον :

30. 1-16 εἰς ἐάν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάτῃται ΧΧΙΧ 24. ἐρώσα (αὐτοῦ) γοητεύω μαγεύω. ὑπ' αὐτοῦ ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν, προβλ. ΧΙ 17 τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι, δοκεῖν (αὐτῇ), τὸ σωματοειδὲς τὸ σῶμα καὶ καθόλου ἢ ὕλη, σκοτώδης ζοφερός, μυστηριώδης, αἰρετὸν καταληπτόν. τοῦτο δὲ ἐπαναλ. ὁ δὲ τοῦ τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι... οὕτω δὴ οἶει ἢ ἀπόδ. τοῦ ἐάν δέ γε... ἐν ἀρχῇ τοῦ κ. οἶει ἀπαλλάξεσθαι εἰλικρινῆ αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ψυχὴν οὕτως ἔχουσαν φαντάζεσθαι ὅτι θὰ κατορθώσῃ νᾶπαλλαγῇ τοῦ σώματος ἐν ὅλῃ τῆς τῇ καθαρότητι ψυχῇ διατελοῦσα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας. οὐδ' ὀπωσιοῦν οὐδαμῶς. διαλαμβάνω (ὄρος παλαιστικὸς) πιάνω τινὰ ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν κρατῶ σφιγκτὰ ἀπὸ τὴν μέσην. ἀλλὰ διειλημμένην ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀποκρίσει οὐδ' ὀπωσιοῦν νοούμενον εἰλικρινῆ αὐτὴν καθ' αὐτήν. ὁμιλία ἢ συναναστροφή. συνουσία ἢ ἀχώριστος συμβίωσις. διὰ τὸ ξυνεῖναι (αὐτῶ) ὑποκ. τὴν ψυχὴν. μελέτη ἢ μέριμνα, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ψυχῆς ὑπὲρ τοῦ σώματος. ἐμποιοῦ σύμφυτον συγχωνεύω.—**16-31** ἐμβριθῆς βαρῦς, βαρύνων πρὸς τὰ κάτω. εἰς τὸν δρατὸν τόπον τὴν γῆν, κυλινδοῦμαι κυλίομαι, περιφέρομαι, ἀλητεύω. μνήματα γενικώτερον τῶν τάφων, ἀναμνηστικαὶ στῆλαι κλπ., πᾶν ὅ,τι ὑπενθυμίζει τὸν νεκρὸν, ὡς περὶ λέγεται εἰς τὸ περὶ τὰ μνήματα. παρέχομαι παρουσιάζω, εἶδωλα ὁμοιώματα. αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι αἱ μὴ τελείως ἀποχωρισθεῖσαι. μέντοι βέβαια. εἶναι (εἰκός ἐστι). τίνω, τείσω, ἔτεισα, πληρώνω, τίνω δίκην δίδωμι δίκην, τιμωροῦμαι. τροφή ὁ τρόπος τοῦ βίου, ἀγωγή, ἢ γεν. αἷτ. ἐνδεθῶσιν ἐγκαθειροχθῶσιν, ἐνσαρκωθῶσιν. ἐπιθυμία οἷτ. τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος γεν. ἀντικμ.

22 σκιοειδῆ φαντάσματα ὁ Σ. ἀναφέρεται εἰς τὰς δημῶδεις δοξασίας περὶ ἐμφανίσεως τῶν ψυχῶν μετὰ θάνατον. προβλ. καὶ τὰ περὶ βρουκολάκων.—Διὰ τί αἱ ψυχαὶ τῶν ὕλιστων φοβοῦνται τὸν "Αἰδην ;

31. 1-14 εἰς τοιαῦτα ἤθη εἰς ζῶα τοιούτοις ἤθεσι χρώμενα. γαστριμαργία ἀδηφαγία. ὕβρις ἢ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια. εὐλαβοῦμαι προφυλάττομαι, φοβοῦμαι. καὶ μὴ διηυλαβημένους καὶ μάλιστα ἀναιδῶς. γένη εἶδη. ἐνδύεσθαι ἐνδεισθαι. πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς ὀρθότατα, λογικώτατα. ἰκτίνος εἶδος ἰσρακος, τὸ περδικό.

γέρακον. ἀμέλει κυρ. προσηκ. μὴ σὲ μέλη, μὴ ἀμφιβάλλης : βεβαίως. **τᾶλλα** αἱ ψυχαὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων : εἶναι προφανὲς ποῦ (εἰς ποῖον ζῶον) ἕκαστη αὐτῶν ἤθελε μεταβῆ συμφώνως πρὸς τὰ διαφέροντα (τὰς κλίσεις), τὰ ὁποῖα ἀνέπτυξεν ἐν τῇ ζωῇ ;— **14-23** **καὶ τούτων** τῶν προφημονευθέντων καὶ τῶν ἄλλων (τὰ ἄλλα 12), ἐκ τῶν οὕτω διὰ μετεμψυχώσεως τιμωρουμένων ψυχῶν. **ἐπιτηδεύω** μετέρχομαι, ἀσκῶ. **δημοτικὸς** λαϊκός, κοινός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν φιλοσοφικόν. **σωφροσύνη** φρόνησις. περίσκεψις. **γεγονυῖαν**... ἦτις ἀποκτᾶται ἐκ συνηθείας καὶ ἐμπειρικῆς ἀσκήσεως ἄνευ φιλοσοφικῆς μελέτης καὶ διανοητικῆς ἐργασίας. **πῆ πῶς**, διὰ τί ; **εἰς τοιοῦτον** ἔπεξ. ὑπὸ τῶν : **πολιτικὸν καὶ ἡμερον**. **πολιτικὸν** ὠργανωμένον κοινωνικῶς, εἰς ταῦτόν γε ναί, μάλιστα. **μέτριος** μεμετροημένος, χρηστός.

32. 1-18 θέμις ἐπιτετραμμένον. **θ.** (τινὶ) μὴ φιλοσοφήσαντι ὑποθετ. καὶ (μὴ) παντελῶς. **φιλομαθῆς** φιλόσοφος. **τούτων ἔνεκα** τούτου ἔνεκα ὁ πληθ. διότι πολλάκις ἦν ὁμίλησε περὶ αὐτοῦ. **καρτερῶ** ἀντέχω (εἰς στερήσεις), σκληραγωγοῦμαι. **οἰκοφθορία** φθορὰ τοῦ οἴκου, τῆς περιουσίας. **ἀτιμία** ἔλλειψις τιμῶν, ἀφάνεια. **μοχθηρία** ταπεινὴ κοινων. θέσις, **ἀ.** καὶ **ἀδοξία** ἀσημότης κοινων. θέσεως. **ἔπειτα** μετὰ τὴν μετ. **τοιγάρτοι** διὰ τοῦτο λοιπόν. **ἐκεῖνοι, οἷς μ. τῆς ἑαυτῶν ψ.** οἱ φιλόσοφοι. **πλάττω σώματα** προσπαθῶ νὰ δημιουργήσω καλὰ σώματα (διὰ τῆς γλιδῆς). **τούτοις** τοῖς φιλοχρημάτοις καὶ φιλάρχοις... **λύσεις** ἢ διάλυσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. **ταύτη τρέπονται**... λαμβάνουσι τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, ἣν ὑποδεικνύει ἐκείνη.

33. 1-22 παραλαβοῦσα ὡς παιδαγωγός. **διαδεδεμένος** ἰσχυρῶς δεδεδεμένος. **ἀτεχνῶς** II 28. **εἰργμὸς** τὸ δεσμοτήριον : διὰ τούτου ὥσπερ δι' εἰργμοῦ, ὡς διὰ τοῦ κιγκλιδοφράκτου παραθύρου εἰροκτῆς. **κατιδοῦσα τὴν δεινότητα** πρόλ. ἀντι : ὅτι ἡ δεινότης τοῦ εἰργμοῦ, τὰ φοβερὰ δεσμά. **δι' ἐπιθυμίας ἐστὶν** παθ. ἐπιθυμεῖται (ὑπὸ τῆς φιλοσωμάτου ψυχῆς). **ὡς ἄν**... συμπερ. ὁ δεδεδεμένος ἡ δεδεδεμένη ψυχὴ. **ξυλλήπτωρ** συμβοηθός, συνεργός : ὥστε αὐτὴ κυρίως ἢ ἐγκάθειροκτος ψυχὴ νὰ εἶναι συνεργὸς τῆς ἐγκοθειρόξεως. **δπερ οὖν λέγω** ἀναλαμβάνει τὸ ἐν ἀρχῇ λεχθέν **γινώσκουσι γάρ. οὕτως ἔχουσαν. παραμυθοῦμαι**, προβλ. **παραμυθία** XIV 14, παραινῶ. **ἐνδείκνυμαι** καταδεικνύω. **σκέψις** παρατήρησις. **ἀπάτη** ἀπατηλαὶ εἰκόνας. **ἀναχωρῶ** παλινδρομῶ. **ἐκ τούτων** τῶν αἰσθητηρίων τοῦ σώματος. **ὅσον μὴ**... ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη

τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῶν (διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς), ὅ,τι τῶν ὄντων, δι' ἄλλων διὰ τῶν αἰσθητηρίων, ἀντίθ. εἰς αὐτὴ καθ' αὐτήν. ἐν ἄλλοις ἄλλο ὄν τὸ ὁποῖον εἰς διάφορα πρόσωπα φαίνεται διαφορετικόν, ἀντίθ. εἰς αὐτὸ καθ' αὐτό. ἠγεῖσθαι ἐκ τοῦ παρακελευομένη. — 23-50 λύσις; οὕτω μετὰ τὴν μτχ., πρβλ. V 13. ἔπαθεν γνομ. τοσοῦτον κακὸν τόσον μέγα, ἀπ' αὐτῶν ἡδονῶν ἢ λυπῶν ἢ φόβων ἢ ἐπιθυμιῶν. ὧν ἂν τις οἰηθείη ἐξ ὅσων ἤθελε φαντασθῆ τις. οἶον ἢ-ἢ ἔπεξ. τοῦ τοσοῦτον κακόν. καὶ οὐ λογίζεται αὐτὸ καὶ ὁμως δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται. ἅμα τε καὶ τὸ σύγχρονον. τοῦτο εἶναι... περὶ δ' ἂν πάσῃ τὸ ὁποῖον προκαλεῖ κυρίως τὸ συναίσθημα τοῦτο τῆς χαρᾶς ἢ λύπης. οὐχ οὕτως ἔχον αἰτιατ., ἐν ᾧ δὲν ἔχει οὕτω, δὲν εἶναι ἐναργέστατον. ταῦτα δὲ... τοιαῦτα δὲ (προκαλοῦντα ἡδονὴν...) κυρίως εἶναι τὰ ὑλικά. καταδεῖται καρφώνεται ἐπὶ τοῦ παθήματός της τούτου. ὅτι καθ' ὅσον. προσηλοῖ καθηλώνει. προσπερονῶ καρφώνω. δοξάζω νομίζω. ὁμοδοξῶ ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην. ἐκ τοῦ... αἵτ. ὁμότροπος ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους, ἔξεις. ὁμότροφος ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν. οἷα ἀφικέσθαι XXVIII 6 τοιαύτη οἷα (ὥστε) ἀ. καθαρώς καθαρὰ (ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ). ἀνάπλεώς τινος μεμολυσμένος ἐκ τινος. ἀεὶ ἐκάστοτε, μετὰ τὴν ἐν τῇ γῆ σταδιοδρομίαν της, εἰς τὸ ἐξιέναι (τοῦ σώματος). πίπτειν ὡς βεβαρημένη ἐκ τῶν ὑλικῶν στοιχείων, ἄμοιρος ἀμέτοχος. συνουσία XX 14 κοινωνία ἐκ τῆς λ. αἱ γεν. τοῦ θείου...

34. 1-15 οἱ δικαίως φιλομαθεῖς οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες XXXI 4. κόσμιοι XIII 23 οἱ ἡρεμοὶ ἀπὸ τῶν παθῶν. οὐ γὰρ ὄχι βέβαια. ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν, πλαγ. ἀντανάκλασις. αὐτὴν ἐκ τοῦ λυούσης. (χοῆναι) παραδιδόναι ἑαυτὴν ταῖς... ἐγκαταδεῖν διὰ νὰ τὴν καρφώσουν, πάλιν αὐ πλεον. ἀνήνυτες (ἀνύ(τ)ω) ἀτελείωτος. ἰστόν τινα ἰστόν οὕτως εἰπεῖν. ἐναντίως II. κατ' ἀντίστροφον τρόπον πρὸς τὴν II. γαλήνην τούτων ἀταραξίαν ἀπὸ τῶν ἡδονῶν... ἐπομένη τῷ λογισμῷ πειθαρχοῦσα εἰς τὴν καθαρὰν διανόησιν τῆς ψυχῆς. ἐν τούτῳ εἰμι ἀσχολοῦμαι περὶ τοῦτο. τὸ ἀληθές-τροφομένη ἔπεξ. τοῦ ἐν τούτῳ. ἐπομένη καὶ οὔσα ἔπεξ. τοῦ παρασκευάζουσα. ἀδόξαστον τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς δόξαν, τὸ ὑπὲρ πᾶσαν δόξαν· αἱ ῥευσταὶ δόξαι ἀναφέρονται εἰς τὰ αἰσθητά, ἢ γνῶσις, ἢ ἐπιστήμη ἀναφέρεται εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὸ θεῖον. οὕτως ὡς ἄρτι περιέγραψε. (οἶεται) ἀπηλλάχθαι. — 15-20 ἐκ τῆς τοιαύτης τροφῆς συνεπεία τῆς τοιαύτης ἐπιμελείας τοῦ φιλοσόφου ὑπὲρ τῆς

λ. Ν. Γουδῆ. — Πλάτωνος Φαίδων

ψυχῆς του, ἀγωγῆς, διαπαιδαγωγήσεως. οὐδὲν δεινὸν οὐδεὶς φόβος ὑφίσταται. ταῦτά γ' ἐπιτηδεύσασα κατόπιν τοῦλάχιστον τῆς τοιαύτης κατευθύνσεως, ἦν ἔλαβε. ὅπως μὴ μήπως. ἀπαλλαγὴ (ἀπαλλάττεσθαι) ἀποχωρισμός. οἴχηται διαφυσηθεῖσα καὶ διαπτομένη. διασπασθεῖσα διορίζει τὰς δύο μετ

8 Πηνελόπης ἱστὸς ἢ Π. εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τοὺς μνηστῆρας ὅτι μετὰ τὸν βέβαιον πλεον θάνατον τοῦ Ὀδ. θὰ ἦρχετο εἰς δευτέρον γάμον, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ὑφάνη πρῶτον σάβανον διὰ τὸν γέροντα Λαέρτην. Ἐπὶ τρία ὅμως ὅλα ἔτη κατώρθωνε νάπατᾶ τοὺς μνηστῆρας, διότι ὅ,τι ὑφαίνε τὴν ἡμέραν ἀνέλυε τὴν νύκτα ὑπὸ τῷ φῶς δάδων, ἕως θεραπευαίνις τις ἐπρόδωκε τοῦτο κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος εἰς τοὺς μνηστῆρας· ἐντεῦθεν εἶχεν ἀποβῆ παροιμιώδης ὁ Πηνελόπης ἱστὸς ὡς ἀνήνυτον ἔργον. ἐναντίως διότι, ἐν ᾧ ἢ Πην. τὴν ἡμέραν ὑφαίνε (συνέδεε) καὶ τὴν νύκτα ἐξύφαίνε (διέλυε), ἢ ψυχὴ τοῦ ἀφιλοσόφου ὅ,τι ἢ φιλοσοφία λύει (χωρίζουσα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος) συνδέει πάλιν πρὸς τὴν ὕλην.—Τίς ἢ προϋπόθεσις τῆς γ' ἀποδείξεως (λήμμα); Τίνα τὰ τρωτὰ τῆς γ' ἀποδείξεως;

64. 1-13 εἶεν διὰ τούτου ὁ λέγων δηλοῖ συγκατάθεσιν εἰς τὰ εἰρημένα, ἵνα μεταβῆ εἰς ἄλλο τι: ἔστι. ἐπιστέλλω ἀφήνω τὰς τελευταίας παραγγελίας. ὅ,τι ποιοῦντες. ἐν χάριτι ποιῶ τινι χαρίζομαι τινι, εὐχαριστῶ τινι. (ἐπιστέλλω) ἄπερ ἀεὶ λέγω. καινότερον νέον, διάφορον. ὑμῶν αὐτῶν τῆς ψυχῆς ὑμῶν. τὰ ἐμὰ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, οἱ παῖδές μου... ὁμολογῶ συμφωνῶ (εἰς τὰς περὶ ψυχῆς θεωρίας), κατ' ἄλλους: ὑπισχνοῦμαι. ὥσπερ κατ' ἔχνη προεξαγγ. παράθ. τρόπον τινὰ κατὰ τὸν ὑπογραμμὸν αὐτῶν. οὐδὲν πλέον ποιῶ οὐδὲν κερδαίνω.—13-39 ἡσυχῆ ἔλαφρά. διατάττω ἕκαστον τῶν λ. διευθύνω τὰς λεπτομερείας τῆς συζητήσεως. ἐρωτᾶ δὴ μετ' ἔλαφρᾶς εἰρων. εἰς εὐδαιμονίας τινὰς μ. εἰς τόπους εὐτυχημένους, ὅπου μόνον μάκαρες κατοικοῦν. ἄλλως XXII 8. παρὰθυμοῦμαι παρηγορῶ. ἐγγυῶμαι τινι δίδω ὑπὲρ τινος ἐγγύησιν. ἡγγυᾶτο ἦτο πρόθυμος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν. οὗτος μὲν γὰρ (ἡγγυᾶτο). ἢ μὴν ἀληθῶς. παραμενεῖν με. ῥᾶον φέρω ὑποφέρω εὐκολώτερον. προτίθεμαι τὸν νεκρὸν ἐκθέτω τὸν ν. (ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ εὐτρεπισμένου, πρβλ. καὶ πρόθεσις). ἐκφέρω κ. ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ. καλῶς ὀρθῶς (ἀτυχῆς ἔκφρασις εἶναι τὸ λέγειν: θάπτειν τὸν Σ. ἀντὶ θάπτειν τὸ πτώμα τοῦ Σ.). εἰς αὐτὸ τοῦτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ (εἰς τὴν ἀτυχῆ ἔκφρασιν). ἐμποιεῖ κακὸν ταῖς ψυχαῖς γεννᾶ κακὰς παραστάσεις ἐν τῇ ψυχῇ διὰ τῆς ἀτυχοῦς ὀνομασίας

πράγματός τινος (λ.χ. αναγκάζει νὰ φανταζώμεθα πένθιμον τὴν σκηνὴν τοῦ θανάτου καὶ νὰ κλαίωμεν, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος μακαρία ἀπέρχεται εἰς τὰ Ἠλύσια). **καὶ θάπτειν** ἐκ τοῦ **χρή**.

3 περὶ τῶν παιδῶν III 22.—**13 θ.** **τίνα τρόπον** ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἢ ταφῆ ἐγίνετο διττῶς, ἢ διὰ καύσεως ἢ διὰ κατορύξεως.—**17 ἐγὼ** κατὰ τὸν Σ. τὸ ἐγὼ εἶναι ἡ ψυχὴ, οὐχὶ τὸ σῶμα, ὅπως πιστεύουν οἱ ἀφιλόσοφοι, οἵτινες θρηνοῦσι καὶ ὀδύρονται περὶ τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ καὶ προσφωνοῦσιν αὐτὸ νομίζοντες ὅτι αὐτὸ εἶναι ὁ ἀποθανών.—**23 εἰς μ.** **δὴ τινος εὐδαιμονίας** VIII 13.—**27 πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο** ἐν τῇ δίκῃ τοῦ Σ. ὁ Κρίτων μετ' ἄλλων μαθητῶν παρεκάλεσαν τὸν διδάσκαλον νὰ δοῖσθαι δι' ἑαυτὸν τὴν ποινὴν τῶν 30 μῶν, δηλοῦντες ὅτι αὐτοὶ γίνονται ἐγγυηταὶ τοῦ ποσοῦ τούτου, οὕτω δὲ ἠγγυῶντο ἅμα καὶ ὅτι ὁ Σ. δὲν θὰ ἀποδράσῃ ἐκ τῆς εἰρκτῆς.—**Ποία τις φαίνεται ἢ φιλοσοφικὴ μὀρφωσις τοῦ Κρ.**; **Ὁ Σ. διὰ τί ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ σῶμα**; **Διὰ τί θυῶς συνιστᾷ ταφὴν κατὰ τὰ νόμιμα**;

63. 1-15 ἀνίστατο εἰς οἶκημα βραχυλ. ἀνασιὰς ἦει εἰς, πρβλ. I 8 ἐπιχωριάζει Ἀθήναζε. ἀνασκοπῶ ἀναθεωρῶ. **τοτὲ δ' αὖ** ὡς εἰ προηγείτο **τοτὲ μὲν ἀνασκοποῦντες. ἀτεχνῶς** II 28, εἰς τὸ ὄρφανοί. **τὰ παιδία** ὁ Σωφρονίσκος καὶ ὁ Μενέξενος, ἐν ᾧ ὁ Λαμπροκλῆς ἦτο ἔφηβος. **αἱ οἰκεῖται** ἡ Ξανθίππη καὶ αἱ συγγενεῖς γυναῖκες. **ἐναντίον τοῦ Κ.** ἐνώπιον τοῦ Κ.—**15-34 καταγιγνώσκω τινός τι** ἀποδίδω εἰς τινὰ μομφὴν: δὲν θὰ πάθω μὲ σὲ ὅ,τι παθαίνω μὲ ἄλλους. **τῶν ἀρχόντων** τῶν ἑνδεκα. **καὶ ἄλλως** καὶ ἐξ ἄλλων προηγουμένων ἀφορμῶν, περιπτώσεων. **ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ** τῆς μηνιαίας ἐγκαθειέρξεως ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. **τοὺς αἰτίους** ἐννοεῖ τοὺς κατηγοροὺς. **χαῖρε** ὑγίαινε (ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμός). **τὰ ἀναγκαῖα** τὸ ἀναπότρεπτον, VI 31 ἀνάγκη. **ἀστεῖος** εὐγενῆς τοὺς τρόπους (ὡς εἶναι οἱ ἄστοι ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἀγροίκους), λεπτός. **προσῆει** μὲ ἐπεσκέπτετο (αὐθορμήτως). **λῶστος** ἄριστος, χρυσὸς ἄνθρωπος. **γενναῖος** εὐγενῆς. **τριψάτω ὁ ἄνθρωπος** ὁ μέλλων διδόναι τὸ φάρμακον.—**34-45 ἐπειδὴν...** ἀφ' ἧς στιγμῆς δοθῆ ἢ διαταγή. **ἐγχωρεῖ** εἶναι δυνατὸν: ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν. **ὀφλισκάνω γέλωτα** θεωροῦμαι γελοῖος: θὰ γελῶ εἰς βᾶρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. **γλίχομαι τινος** ἐπιθυμῶ σφόδρα. **οὐδενός ἔτι ἐνόοντος** ἐν ᾧ οὐδὲν πλέον στοιχεῖον τῆς ζωῆς ὑφίσταται.

2 ὡς λουσόμενος ὁ νεκρὸς πρὶν εὐτροπισθῆ καὶ προτεθῆ ἐλούετο (ὡς παρ' ἡμῖν πλύνεται δι' οἴνου): ἀλλ' ὁ Σ. λούεται ζῶν,

ἵνα ἀπαλλάξῃ τὰς γυναῖκας ἐνοχλήσεων.— 16 ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρέτης διάφορος τοῦ μέλλοντος δώσειν τὸ φάρμακον VII 22, LXVI 3.— 34 τὸ φάρμακον τὸ κόνειον, φυτὸν φυόμενον ἐν Ἑλλάδι (κιρκούτα, μαγκούτα, βρωμόχορτον, Κρητ. ἀσκοτισάρα, Ἄλβ. καρπούσσα), οὐχὶ ἢ δρακοντία (κολχικόν), ἐνέχον τὴν κωνεΐνην, τὸ δραστηκώτατον τῶν φυτικῶν δηλητηρίων μετὰ τὸ ὑδροκυάνιον καὶ τὴν νικοτίνην. Τὰ σπέρματ' αὐτοῦ ξηραίνόμενα καὶ τριβόμενα διελύοντο ἐντὸς ὕδατος. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς θανατικῆς ποινῆς εἰσῆχθη εἰς Ἀθήνας ἴσως ἐπὶ τῶν τριάκοντα ὑπὸ τοῦ Θηραμένους (ὑποστάντος καὶ αὐτοῦ μετ' ὀλίγον τὸν θάνατον τοῦτον) ἀπὸ τῆς (πατρίδος αὐτοῦ) νήσου Κέας, ὅπου ἦτο ἐν χρήσει ὑπὸ τῆς πολιτείας.— 36 ἔτι ἥλιον εἶναι V 34.— Διὰ τί ὁ Σ. ἀποφεύγει τὴν παράτασιν τοῦ βίου;

66. 1-20 παῖς ὑπηρέτης (τοῦ Κρίτωνος) III 28. κύλιξ ποτήριον εὐρὺ δίωτον, Λυρ. Ἄνθ. Πίν. Ε'. 3. ἡμετ. ἐκδ. εἶεν LXIV 1 πολὺ ὥραϊα. ὦ βέλτιστε καλέ. σὺ γὰρ αἰτιολ. τὸ τί χρὴ ποιεῖν. περιεῖναι νὰ περιπατῆς γύρω εἰς τὸ δωμάτιον. αὐτὸ ποιήσει μόνον τοῦ θά ἐνεργήσῃ, ὀρέγω ἐκτείνω (πρβλ. ὀργυιά), προσφέρω. ἔλεως φαιδρός. διαφθείρας (οὐδὲν) τοῦ προσώπου χωρὶς νὰ παραμορφώσῃ (νὰ ἀλλάξῃ) ποσῶς τὴν φυσιογνωμίαν του. ταυρηδὸν μεβλέμμα ἀτενὲς (ὡς τὸ τοῦ ταύρου). πῶμα τὸ ποτόν. ἀποσπένδω τινὶ προσφέρω σπονδὴν πρὸς τιμὴν τινος. τοσοῦτον τόσον μόνον. μέτριος ἀρκετός· ἐκ τούτου τὸ πιεῖν. μανθάνω ἐννοῶ. ἀλλ' εὐχεσθαι... ἀλλ' ἐὰν δὲν ἐπιτρέπεται σπονδὴ, ἐπιτρέπεται ὅμως τοῦλάχιστον εὐχή. χρὴ (εὐχεσθαι). ἐπισχόμενος ὅφ' οὐ ἔφερε καὶ ἐκράτησεν ἀκίνητον τὴν κύλικα εἰς τὰ χεῖλη. εὐκόλως ἀταράχως, φαιδρῶς.— 20-37 τέως μέχρι τινός. ἐπιεικῶς μόλις. οὐκέτι (οἷοί τ' ἤμεν). ἀλλὰ γε βία καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ τὰ δάκρυα ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδικά μου δάκρυα παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν μου ἀντίστασιν. ἀστακτι (οὐχὶ στάγδην, οὐχὶ κατὰ σταγόνας) κρουνηδόν. ἐγκαλυψάμενος διὰ τοῦ ἱματίου. οἴου ἐπιφ. ὅτι τοιούτου. ἀναβρυχῶμαι ἐκβάλλω γοερὸν βρυχηθμόν. κατακλάω-ῶ συντριβῶ, ῥαγίζω τὴν καρδίαν. κλάων (κλαίων) καὶ ἀγανακτῶν τροπ. με τοὺς θρήνους του... οὐδένα ὄνεινα οὐ ἔλεξ. οὐδεὶς ἦν, ὄντιν' οὐ, πάντας. θαυμάσιοι περιεργοί, παράξενοι. πλημμυμελῶ (κυρ. κάμνω παραφωνίας) κάμνω ἀνόητα πράγματα, ἀνοησίας. εὐφημία τὸ λέγειν καλὰς λέξεις (ἐν θυσίᾳ...)· ἐπειδὴ ὅμως ὑπῆρχε φόβος μὴ ἀκουσίως ἐκφύγῃ ἐκ τοῦ στόματος κακὴ λέξις, προτιμότερον ἦτο πάντες οἱ παριστά-

μενοι εἰς τὴν ἱερὰν τελετὴν νὰ σιωπῶσιν· ἐντεῦθεν: εὐλαβῆς, θρησκευτικὴ σιωπή.—**37-56** *διαλιπὼν χρόνον* μετὰ πάροδον χρόνου. *ἐπανιῶν προχωρῶν* μετὰ τὴν χειρὰ του ἐπάνω, περαιτέρω· εἰς τοῦτο τὸ οὕτως. *πηγνῦτο* πηγνύοιτο, πρβλ. *διασκεδαννῦται* XXIII 5. *καὶ αὐτὸς καὶ μόνος* του αὐτὸς (ὁ ὑπηρέτης). *γένηται* (ἢ ψῦξις). *ἦτρον* ἢ βουβωνικὴ χώρα. *ἐκινήθη* κατελήφθη ὑπὸ σπασμοῦ. *καὶ ὅς ὁ Σ.* ἔστησεν ἐκράτησεν ἀκίνητα. *συνέλαβε* ἐπίασε συγχρόνως τὰ δύο χεῖλη καὶ τὰ δύο βλέφαρα, ἔκλεισε.

14 *πρὸς τὸ ἀποσπείσαι* οἱ ἀρχαῖοι πρὶν ἀρχίσωσι τὸν πότον ἔκαμνον σπονδὰς ἀγαθῶ δαίμονι, Διὶ σωτήρι.—**36** *ἐν εὐφημίᾳ* ἐπειδὴ καὶ ὁ θάνατος κατὰ τοὺς Πυθαγορείους εἶναι ἱερὰ τελετή, ὡς φέρων τὴν ψυχὴν εἰς ἀναστροφὴν πρὸς τὸ θεῖον, ἠξίουσιν οὗτοι ἐν εὐφημίᾳ τελευτᾶν.—**44** Τὸ κώνειον ἦτο ψυκτικὸν τοῦ αἵματος, ἢ δὲ ψῦξις ἤρχετο ἀπὸ τῶν κάτω ἄκρων. Ὁ θάνατος ἐπήρχετο ἐκ παραλύσεως τῶν ἀναπνευστικῶν μυῶν.—**49** *ἐνεκεκάλυπτο* κατὰ τὰς ἐπιθανατίους στιγμὰς οἱ ἀρχαῖοι συνήθιζον νὰ καλύπτωσι τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκπνέοντος· ὁ Σ. ἀποκαλύπτεται, ἵνα δώσῃ τὴν ὑστάτην ἐντολὴν εἰς τὸν Κρίτωνα, καὶ μετὰ τοῦτο καλύπτεται πάλιν, ὡς δηλοῖ τὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψε αὐτὸν 56.—**51** *ἀλεκτρούνα* οἱ θεραπευόμενοι ἀπὸ νόσου ἔθνον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν ἀλέκτορα· τοῦτο θὰ κάμῃ καὶ ὁ Σ. διὰ τοῦ Κρ. ὡς ἀπαλλαττόμενος τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου, ὃν ἐθεώρει νόσον τῆς ψυχῆς. Ὁ ἀλέκτωρ ἐνομίζετο ὡς τὸ σύμβολον τῆς ὑγείας καὶ διὰ τοῦτο καὶ σήμερον ἐπὶ τοῦ κατατιθεμένου πρώτου θεμελίου λίθου σφάζεται πολλάκις ἀλέκτωρ.—*Τίνες γραμμαὶ τοῦ ἠθους τοῦ Σ.* ἐκλάμπουσιν ἐν τοῖς τελευταίοις κεφαλαίοις; *Οἱ τελευταῖοι λόγοι του Ἀπόδοτε ἀλέκτορα τῷ Ἀσκληπιῷ* τί ἀποτελοῦσι τῆς ὅλης διδασκαλίας του; Ἡ ἐκθεσις τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Σ. τίνα μεγάλην ἀρετὴν ἔχει;

37. 1-4 τῶν τότε τῶν συγχρόνων του. *ἐπειράθημεν* ἐκ πείρας ἐγνωρίσαμεν. *καὶ ἄλλως* καὶ ἄνευ τοῦ περιορισμοῦ τῶν τότε, καὶ ἐν γένει.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Διὰ τί ὁ Πλάτων ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ μεταχειρίζεται τὴν μορφήν τοῦ διαλόγου; Ἡ ἀφηγηματικὴ μορφή τοῦ διαλόγου τίνας ἀρετὰς καὶ τίνας δυσχερεῖας παρουσιάζει; Καὶ διὰ τί ἄλλο προεκρίθη αὕτη ἐνταῦθα; Διὰ τί ὁ διάλογος ἐπεγράφη *Φαίδων*; Διὰ τί προεκρίθη ὁ Φαί-

δων νάφηγηθῆ τὰ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ Σ.; Τίς ὁ σκοπὸς τοῦ διαλόγου; Τί προεκάλεσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ θέματος; Ἡ μετάθεσις τῆς σκηνῆς εἰς Φλειοῦντα πόθεν προῆλθε καὶ τί καταδεικνύει; Ποῖον τῶν προσώπων εἶναι τὸ κέντρον τοῦ διαλόγου; Τίνες αἱ μεγάλοι ἄρεια τοῦ Σ. καὶ ποῦ αὐταὶ καταφαίνονται; Διὰ τί ἐν τῇ πρὸς τὸν Σ. συζητήσῃ πρωτεύον πρόσωπον παίζουσιν οἱ Θηβαῖοι Σιμίας καὶ Κέβης; Χαρακτηρισμὸς τούτων καὶ τῶν ἄλλων προσώπων τοῦ διαλόγου. Εἰς τί ἐγκείται ἡ ὑψίστη ἀξία τοῦ διαλόγου; Εἰς πόσα τμήματα ἐποδιαιρεῖται οὗτος; Πόσαι καὶ τίνες αἱ ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τίνες αἱ προὑποθέσεις (λήμματα) αὐτῶν; Τίνες αἱ ἀτέλειαι αὐτῶν; Ὁ Πλάτων ἀποδεικνύει τὴν προσωπικὴν ἀθανασίαν; Ποῖον φιλοσοφικὸν σύστημα ἔχει ἀσκήσει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν Πλάτωνα ὡς πρὸς τὸ θέμα; ἐκ τίνων χωρίων συνάγεται τοῦτο; Ποῖον τὸ Πλατωνικὸν ιδεῶδες τοῦ βίου; Τὰ ἐκτιθέμενα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ὡς γενόμενα τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶναι πραγματικότης ἢ μὴ εἶναι πλάσματα φαντασίας ποιητικῆς; εἰς πόσας κατηγορίας δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ταῦτα; Πότε ὑποτίθεται γενόμενος ὁ διάλογος; Περὶ ιδεῶν ὁ Πλάτων ἔχει γράψει καὶ ἐν ἄλλοις διαλόγοις ἀλλ' ἐν τῷ Φαίδωνι ἢ περὶ αὐτῶν διδασκαλία ἐμφανίζεται τελεία; πότε ἄρα θὰ ἐγράφη ὁ διάλογος; Ἐκθεσις τῶν μαθητῶν θέμα ἔχουσα τὴν ἐλευθέραν περιγραφὴν τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Σ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Οἱ μαθηταὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες
νὰ ὁμιλῶσιν ὡς ῥήτορες εἰς τὰς
μεγάλας ἐορτὰς τοῦ Σχολείου
των ἃς προμηθεύονται πάντα
μὲν τὰ Τεύχη τῶν Ἐκθέσεων,
πρὸ πάντων δὲ τὰ Τεύχη Β', Γ',
Θ', Ι', ΙΒ', ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ-ΙΗ', ΙΘ-Κ',
ΛΕ'-ΛΣΤ', Μ'-ΜΑ', ΜΒ'-ΜΓ'.

